

Sygnatura akt VI Ka 80/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 października 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Sędziowie SSO Arkadiusz Łata (spr.)

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Bożeny Sosnowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniach 27 czerwca 2014r. oraz 10 października 2014 r.

sprawy **K. M.** ur. (...) w W.

syna S. i J.

oskarżonego z art. 207§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 listopada 2013 r. sygnatura akt III K 593/13

na mocy art.437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- na mocy art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 1 kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby 5 (pięciu) lat;

- na mocy art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

- na mocy art. 72 § 1 pkt 6 kk zobowiązuje oskarżonego do podjęcia leczenia odwykowego w systemie stacjonarnym w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 2;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 80/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja oskarżonego okazała się skuteczna o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia należało zmienić zapadły wyrok poprzez:

- warunkowe zawieszenie wykonania – na mocy art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk – orzeczonej względem K. M. w pkt. 1 kary pozbawienia wolności na okres próby pięciu lat;
- oddanie oskarżonego – na mocy art. 73 § 1 kk – w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
- na mocy art. 72 § 1 pkt 6 kk zobowiązanie K. M. do podjęcia leczenia odwykowego w systemie stacjonarnym w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;
- uchylnie rozstrzygnięcia z pkt. 2 (opartego o art. 63 § 1 kk).

Na wstępie jednak godziło się podkreślić, iż Sąd I instancji bardzo starannie przeprowadził postępowanie dowodowe i w pisemnych motywach badanego wyroku dokonał prawidłowej analizy i oceny przeprowadzonego na rozprawie główniej materiału dowodowego. W świetle niekwestionowanych przez apelującego ustaleń faktycznych nie wzbudzały najmniejszych wątpliwości okoliczności przypisanego K. M. czynu, jak również sprawstwo i wina oskarżonego.

Także przyjęta przez Sąd merytoryczny kwalifikacja prawna występku o jakim mowa wyżej jest prawidłowa.

Sąd Rejonowy trafnie też ustalił, wskazał i ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar wymierzonej kary pozbawienia wolności, która będąc utrzymana w dolnych granicach ustawowego zagrożenia określonego sankcją normy art. 207 § 1 kk za rażąco i niewspółmiernie surową uchodzić nie może. W sposób należyty dostosowana ona została do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przezeń czynu.

Odnosząc się w tym miejscu do wywodów zawartych w apelacji należy zauważyć, że błędnie oraz pozbawione podstaw w materiałach sprawy jest jednak twierdzenie K. M. jakoby w toku procesu złożył on „obszerne wyjaśnienia” – jak należałoby się domyślać – ujawniające w sposób szczery i wyczerpujący wszystkie okoliczności rozpatrywanego przypadku. Tak natomiast nie było.

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym jedynie werbalnie przyznał się on do zarzucanego przestępstwa odmawiając składania wyjaśnień. Przed Sądem orzekającym, podtrzymując przyznanie zaprezentował nader lakoniczną i ogólnikową wersję, która w żadnym wypadku nie wystarczała do odtworzenia faktycznego przebiegu inkryminowanych zdarzeń. Wymagała „całościowego” praktycznie „uzupełnienia” dalszymi fragmentami materiału dowodowego, w szczególności – zeznaniami pokrzywdzonej.

Sąd I instancji postąpił słusznie poczytując przyznanie się do winy na korzyść M., jednakże okoliczność ta – sama przez się oraz na tle merytorycznej zawartości jego wyjaśnień nie mogła odgrywać tak istotnej i przesądzającej roli, jak stara się to przedstawić skarżący.

Na korzyść oskarżonego, co również zasadnie podnoszono w części sprawozdawczej kontrolowanego wyroku, przemawiał stosunkowo krótki przedział czasowy, w jakim znęcanie się miało miejsce, a nadto dość „łagodna” w kontekście typowych przypadków występów z art. 207 kk – jego forma i sposób działania sprawcy.

Wybitnie na niekorzyść K. M. świadczyła, z kolei uprzednia karalność.

Do porządku dziennego przejść natomiast należało nad argumentacją jakoby brak destrukcji postępowania karnego za strony oskarżonego, czyli postawa będąca w istocie jego procesowym obowiązkiem, stanowić miała jakąkolwiek okoliczność „łagodzącą”. Sąd orzekający nie popełnił uchybienia odmawiając nadania powyższej zaszłości tego rodzaju rangi.

W chwili orzekania w instancji rozpoznawczej waga okoliczności obciążających uwzględniając, wspomnianą już wcześniejszą karalność K. M., fakt uprzedniego odbywania kary pozbawienia wolności, a co za tym idzie –

niepoprawność oskarżonego, dopuszczenie się aktualnego przestępstwa pod wpływem alkoholu na szkodę rodziców, którym winien elementarną choćby wdzięczność i szacunek i na utrzymaniu których pozostawał – zdecydowanie przeważało jednak nad łagodzącymi. Nie mogło to zatem nie wywierać wpływu na przyjęcie negatywnej względem oskarżonego prognozy społeczno – kryminologicznej, tym bardziej iż wymieniony nie wykazywał wówczas woli podjęcia leczenia odwykowego.

Obecnie jednak – w ocenie Sądu Okręgowego – zaistniały nowe, a niezależne od kwestii poprzedniej (a i następcej) karalności i nieskuteczności odbytej wcześniej kary pozbawienia wolności – fakty.

K. M. w okresie poprzedzającym bezpośrednio wyrokowanie Sądu odwoławczego odbył zastępczą, izolacyjną karę zastosowaną w miejsce kary ograniczenia wolności (vide: sprawa Sądu Rejonowego w Zabrze – sygn. akt VII K 1195/11), co bez wątpienia stanowić będzie pozytywny czynnik w zakresie wdrożenia oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego. Po wtóre, aktywna postawa matki, będącej osobą pokrzywdzoną w przedmiotowej sprawie dobitnie przekonywało o tym, iż wybaczyła ona synowi, a to zaś nakazywało odmiennie uczynić aniżeli to Sąd jurysdykcyjny oceniać prognozę przyszłego zachowania K. M..

W omówionych warunkach realistycznie brzmi zatem deklaracja oskarżonego o podjęciu terapii odwykowej w Szpitalu (...) w L. z dnia 14 października 2014 r. (vide: k – 185).

Sąd Okręgowy uznał w konsekwencji, że aktualnie doszło do „przełamania” przewagi okoliczności działających na niekorzyść wymienionego, co legło u podstaw sformułowania obecnie prognozy pozytywnej i zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonywania kary pozbawienia wolności. Oznaczył jednak maksymalny przewidziany przez ustawę okres próby, który w powiązaniu z dozorem kuratora sądowego oraz nałożonym za zgodą oskarżonego (vide: k- 185 verte) obowiązkiem leczenia odwykowego w systemie stacjonarnym – w terminie jednego miesiąca od prawomocności wyroku – pozwoli na należyłą weryfikację powyższej prognozy i postawy K. M..

Sąd modyfikację wyroku wprowadzone przez Sąd odwoławczy. Zarazem racje bytu utraciło również rozstrzygnięcie oparte o art. 63 § 1 kk w obliczu braku efektywnego wykonania kary pozbawienia wolności.

Na marginesie trzeba jeszcze zaznaczyć, iż ani opinia sądowno – psychiatryczna uzyskana przez Sąd Rejonowy (vide: k. 38-39), ani też opinia uzupełniająca biegłych lekarzy psychiatrów (vide: k. 153-155) nie uprawniały do kwestionowania poczytalności oskarżonego tempore criminis.

Na podobne wnioski nie zezwalały także materiały pochodzące z akt Sądu Rejonowego w Gliwicach – sygn. III K 224/14 (vide: k. 121-133), gdzie wobec zapewnień K. M. nie przeprowadzono dowodu z badań psychiatrycznych i opinii biegłych z tejże dziedziny. Dowodu takiego nie przeprowadzono również w następnej sprawie o czyn z art. 207 § 1 kk (Sąd Rejonowy w Gliwicach – sygn. akt III K 1351/13).

Z tych względów nie znaleziono podstaw do stwierdzenia, by oskarżony winien mieć w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ustanowionego obrońcę z urzędu w trybie art. 79 § 1 pkt. 3 kpk.

Mając to wszystko na uwadze orzeczone jak w dyspozycji wyroku niniejszego.